

Adrenaline

“Moet ik echt rusten vanmiddag?”

Haar smekende blik raakte me en bijna ging ik overstag.

De afgelopen nachten waren redelijk verlopen tot nu toe. En ik keek in de ogen van twee blije zelfverzekerde ouders.

Gelukkig won uiteindelijk mijn onderbuikgevoel. Ja Clara, ik adviseer je echt om te rusten en Jasper ook voor jou is dat raadzaam.

Arjan, hun 4 dagen oude zoontje had al een dag en een nacht niet meer gepoept. Dan kunnen de krampjes weleens op gaan spelen de komende nacht...

Jasper had de allereerste en de laatste meconiumluier onder zijn hoede genomen. Ik zal het samenvatten als een aandoenlijk tafereel om hem te zien ploeteren met zijn zoontje. De doekjes wilde niet uit het doosje, zijn trillende vingers maakte het nog moeilijker. Ik zag zweetdruppels verschijnen op zijn voorhoofd.

“Het gaat heel goed Jasper, doe maar rustig aan. Zal ik je helpen met de billendoekjes?” Ik probeer hem heel rustig te benaderen.

“Nee, het is oké, vannacht moet ik het ook kunnen.” Fluistert de held met samengetrokken lippen.

Zijn vrouw Clara doet ondertussen haar best haar lach in te houden, de trekkende hechtingen helpen haar daarbij...

Uit ervaring weet ik dat de komende nacht weleens heel anders kan lopen... Met een geruststellende glimlach rollen de adviezen uit mijn mond hopende dat ik ongelijk krijg.

Met een pop leg ik de ouders uit wat ze kunnen doen om hun kindje te troosten mochten de krampen op gaan spelen.

In buikligging op je arm en de voetjes uitnodigend naar het buikje brengen.

Het middelste gedeelte van de voetjes zacht masseren en het plekje boven de bilnaad, met de klok mee. Of een schoon troost pinkje en op de borst bij papa of mama. Maar het is natuurlijk veel duidelijker als je dingen uit kan leggen bij echte krampjes.

“Hoe weet je of het krampjes zijn?”

Tja, dat weet je eigenlijk nog niet meteen. Als je de tijd neemt om goed te observeren en niet meteen te handelen...

Dan ontdek je dat er steeds pauzes zijn tussen de verkramping door. En vaak hebben baby's een half uur tot een uur na de voeding krampjes.

Ze hangen beide met een onzekere hoopvolle blik aan mijn lippen.

Ik heb Clara overtuigd, ze gaat die middag naar bed. Papa heeft het te druk met van alles regelen, vind hij.

“Weet je het heel zeker Jasper?”

Rode Loper

De volgende morgen parkeer ik mijn auto naast de boerderij. In de schaduw van een oude kastanjeboom ligt de grond bezaaid met de eerste kastanjes van het jaar. Toch is er iets anders wat mijn aandacht trekt. De voordeur staat namelijk op een kier...

Elke kraamverzorgster weet dat dat geen goed teken is... Oh jee

Toch voelt het als een rode loper. Blij dat je er bent.

De slapeloze nacht is uitgekomen, Arjan ligt heel diep te slapen in zijn bedje alsof er niets is gebeurd maar schijn bedriegt!

De roodomrande ogen van mama Claire verraden emoties en opgedroogde tranen. En van de rustige papa Jasper is weinig over.

Ik duik naar beneden om een ontbijt voor ze te maken. En dan kunnen we rustig de nacht en avond samen doornemen.

Koolvis

Geruststellen, pluimen uitdelen en (het belangrijkste) een planning maken waarin rusten als eerste prioriteit op de agenda staat.

Tijdens mijn loop naar beneden concentreer ik me op de bestelling voor het ontbijt. Ik zet een kop koffie voor mezelf. En dan

Dan zie ik zes witte pakketjes op de aanrecht liggen.

Netjes op een rij.

Het kraamverband wat ik gisteren in de diepvries heb gestopt om mama te verlossen van de stuwing, ligt daar nu te ontdooien op de aanrecht?

Dan hoor ik Jasper van boven naar beneden roepen. "Conny ik heb de koolvis voor vanavond er vast uitgehaald hoor!"

Koolvis???

Papa had de energie nog ergens vandaan gehaald om om 6 uur aan het avondeten te denken, hahahaha!

We konden die ochtend haast niet meer stoppen met lachen.

Na 3 uur slaap die middag zag de dag er nog rooskleuriger uit voor Jasper en Claire. Het is toch nog goed gekomen die dag.